

DOKAZOVANIE V PRÍPRAVNOM KONANÍ

JUDr. Ján Zanolit, PhD.

Dokazovanie v trestnom konaní

je zákonom upravený postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktorého úlohou je poznanie všetkých podstatných skutočností dôležitých pre ďalší postup konania a v konečnej fáze aj pre rozhodnutie.

Účelom dokazovania je rekonštruovať skutočnosti z minulosti tak, aby naše poznanie bolo jej správnym odrazom a aby mohlo byť základom spravodlivého rozhodnutia.

Predmetom dokazovania sú všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci.

Dôkazným prostriedkom je procesný úkon, pomocou ktorého orgán činný v trestnom konaní alebo súd získava poznatky dôležité na objasnenie veci.

Dôkazom je priamy poznatok alebo výsledok činnosti orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, ktorý získal pomocou dôkazného prostriedku a slúži na objasnenie skutočností, ktoré sú predmetom dokazovania.

Dôkazy delíme na

- usvedčujúce a ospravedlňujúce,
- pôvodné a odvodené,
- osobné a vecné,
- priame a nepriame.

R 38/68-IV: Súhrn nepriamych dôkazov na preukázanie viny obvineného musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti zažalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obvineného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

Dokazovanie prebieha v štyroch etapách:

- vyhľadávanie dôkazov,
- vykonávanie a zadokumentovanie dôkazov,
- preverka dôkazov a
- hodnotenie dôkazov.

Dokazovanie v prípravnom konaní sa realizuje v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania.

Policajt konajúci vyšetrovanie alebo skrátené vyšetrovanie si musí

- objasniť skutkový a dôkazný stav vo veci,
- na základe toho si určiť vyšetrovacie verzie (ak sú potrebné),
- určiť, čo vlastne má dokazovať (teda predmet dokazovania),
- určiť konkrétne úkony, ktoré bude nutné vykonať (teda rozsah dokazovania),
- naplánovať svoju činnosť (teda spracovať plán vyšetrovania),
- v priebehu vyšetrovania neustále aktualizovať plán vyšetrovania v závislosti od zaistených dôkazov.

Za správne zistenie dôkazného stavu v prípravnom konaní zodpovedá predovšetkým policajť. Prokurátor však vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti v prípravnom konaní a je dominus litis prípravného konania. Preto v konečnom dôsledku zodpovedá aj za zistenie dôkazného stavu.

Prokurátor musí byť schopný

- usmerniť policajta pri dokazovaní v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania,
- podľa potreby sa aktívne zúčastňovať procesných úkonov,
- mal by byť schopný tieto úkony i sám vykonať.

Vyšetrovacie verzie

sú pravdepodobné myšlienkové modely (logické konštrukcie) o činnosti páchatel'a a priebehu vyšetrovanej udalosti, či už ako celku, alebo jej jednotlivých znakov, ktoré sa využívajú pri odhaľovaní a dokazovaní trestného činu.

Jednoduché veci (najmä trestné činy spáchané pred svedkami) je možné riešiť aj bez využitia vyšetrovacích verzií.

Vyšetrovanie sa vtedy zúži na včasné a zákonné zaistenie dôkazov.

Etapy práce s vyšetrovacími verziami:

- 1. Zhromažďovanie doteraz zistených faktov, ich analýza a hodnotenie.**
- 2. Tvorba a formulácia vyšetrovacích verzií.**
- 3. Určovanie dôsledkov, ktoré by mali existovať v prípade pravdivosti jednotlivých vyšetrovacích verzií a preverka existencie týchto dôsledkov.**

Ad 1.

Vyšetrovacie verzie sú len domnienkami a nie dôkazmi vo veci. Nie je podstatné, či jednotlivé fakty boli získané procesným spôsobom, alebo inak.

Ad 2.

Vytyčovať je potrebné všetky reálne možné vyšetrovacie verzie.

Vytyčovanie nereálnych verzií zvádza na nesprávnu cestu a má za následok zbytočne vykonané úkony a v konečnom dôsledku stratu času.

Vyšetrovacie verzie musia byť logické a nie intuitívne. Vyšetrovateľská intuícia je niečo celkom iné.

Ad 3.

Preverka jednotlivých predpokladaných dôsledkov sa realizuje prostredníctvom naplánovaných vyšetrovacích úkonov.

Na to, aby sme mohli odmietnuť vyšetrovaciu verziu, je potrebné zistiť také dôkazy, ktoré sú v rozpore s jej nutnými dôsledkami.

Zmyslom práce s vyšetrovacími verziami teda je, aby nám napokon ostala len jedna verzia, ktorej pravdivosť musíme dokázať ďalšími vyšetrovacími úkonmi.

Plánovanie vyšetrovania spočíva vo vypracovaní optimálneho modelu činnosti vyšetrovateľa, aby dosiahol ciele vyšetrovania.

Organizácia vyšetrovania spočíva vo zaisťovaní optimálnych podmienok (ľudských, materiálnych, časových a pod.) pre činnosť vyšetrovateľa.

Plán vyšetovania je zhmotnením v mysli vyšetrovateľa vytvoreného modelu jeho budúcej činnosti.

Musí z neho vyplývať

- čo chce vyšetrovateľ vykonať,
- kedy to chce vykonať,
- kde to chce vykonať,
- s kým to chce vykonať,
- za akú dobu približne to má vykonať.

Plán vyšetovania nie je to isté ako plán vykonania vyšetrovacieho úkonu.

Za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona.

Zákon č. 166/2003 Z. z. zákon o ochrane súkromia (o ochrane pred odpočúvaním).

Zákon č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore.

Zákon č. 198/1994 Z. z. o Vojenskom spravodajstve.

Zákon č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve.

Zákon č. 473/2005 Z. z. o súkromnej bezpečnosti.

Zákon č. 122/2013 o ochrane osobných údajov.

Dôkaznými prostriedkami sú:

- výsluch obvineného,
- výsluch svedkov,
- výsluch znalcov,
- posudky a odborné vyjadrenia,
- previerka výpovede na mieste činu,
- rekognícia,
- rekonštrukcia,
- vyšetrovací pokus,
- obhliadka,
- veci a listiny dôležité pre trestné konanie,
- oznámenie,
- informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

Niektoré dôkazne prostriedky (výsluch, previerka výpovede na mieste činu, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus a obhliadka) majú dvojaký charakter. Ide o

- procesné úkony, ktoré musia byť vykonávané v zmysle ustanovení TP a zároveň ide o
- kriminalisticko-taktické metódy, ktoré musia byť vykonávané aj podľa taktických zásad a metodických postupov vypracovaných kriminalistickou vedou.

- ***R 38/2003-I: Za zákonný spôsob získania dôkazu treba považovať jednak splnenie formálnych, t.j. procesných podmienok vyžadovaných TP na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych) podmienok, t.j. aby úkon – použitý dôkazný prostriedok na vykonanie dôkazu – bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť.***

Výsluch

Dôkazný prostriedok, pomocou ktorého sa zisťujú podstatné skutočnosti dôležité pre trestné konanie, ktoré sú obsiahnuté v pamäťových stopách uložených vo vedomí vypočúvanej osoby, za prísneho dodržania zákonom daných práv a povinností vypočúvaného aj vypočúvajúceho.

Pamäť je vo všeobecnosti proces, dynamický mechanizmus vstievania, kódovania, reprodukcie a uskladnenia informácií, s ktorými človek prichádza do kontaktu.

Len vďaka dlhodobej pamäti sme schopní pamätať si a vybavovať spomienky, myšlienky a vedomosti potrebné k nášmu životu. Zapamätávanie ale aj vybavovanie ovplyvňujú často emócie, naša osobnosť, tzv. „spúšťače“ v konkrétnej situácii, ktoré umožnia vybaviť si aj zdanlivo zabudnuté informácie. Pamäť je veľmi krehká, môže byť poškodená napr. poranením mozgu, encefalitídou, alkoholizmom, pôsobením elektrošokov apod.

Vnímanie

je prvotná fáza pamäťového procesu a funguje na báze prijímania a spracovania rôznych informácií, ktoré spracovávajú naše zmysly. Vnímanie je však výberové, teda nie všetky informácie ktoré vnímame aj ďalej spracovávame. Prepúšťa informácie ktoré by v pamäti mohli byť potenciálne uskladnené.

Neúmyselné zapamätávanie – mimovoľné, to znamená že si zapamätáme istú vec bez toho, že by sme si to dopredu naplánovali alebo by nás k tomu viedol nejaký zámer. Väčšinou ide o zapamätanie pod vplyvom emócií. Výsledok pamäťovej stopy má epizodický alebo náhodný charakter (zapamätáme si to ako udalosť).

Úmyselné zapamätávanie – má charakter špeciálne organizovanej cieľavedomej práce. Človek si vytýči cieľ niečo si zapamätať, používa jemu známe postupy čo najefektívnejšieho zapamätania.

Uchovanie, uskladnenie informácií je zložitý dynamický proces osvojovania a prepracovania pamäťového materiálu. Podľa niektorých má uchovávanie výberový charakter. To znamená že skutočne dlhodobo si človek zapamätá len to, čo je pre neho nejakým spôsobom osobne významné, spojené s jeho potrebami, záujmami, cieľmi, emóciami.

Vybavovanie je vlastne získanie prístupu k informácii, ktorá bola v pamäti už raz uložená. Platí, že čím viac informácií si musíme v ten istý čas vybaviť, tým je naše vybavovanie pomalšie.

Druhy vybavovania :

Reprodukcia – doslovné zopakovanie bez pomoci, je to aktívne vybavenie si, ktoré si žiada vôľovú snahu.

Rekognícia – znovupoznanie, ktoré je oveľa ľahšie, ale môže nás aj veľmi ľahko pomýliť. Je to opätovné vnímanie toho, čo sme už predtým vnímali.

Zabúdanie je oslabenie pamäťovej stopy. Nie je doteraz celkom objasnené. Príčinou je rozpad pamäťových stôp. Informácie sú v podobe stôp zafixované v bunkách a postupom času sa zoslabujú a rozpadávajú. Aby k tomu nedochádzalo, musí sa učebný materiál opakovať a precvičovať.

Nepoužívanie pamäťových stôp vedie k ich rozpadu.

Poznáme ale aj

- účelové zabúdanie,
- zabúdanie v dôsledku prekrývania sa novej informácie so starou informáciou,
- vytesnenie nepríjemných psychických obsahov mimo vedomia,.
- skreslenie pamäťovej stopy, dotváranie zabudnutých častí.

Psychologické aspekty výsluchu - vo všeobecnej rovine predpokladá každý výsluch nasledujúce druhy možných psychologických väzieb:

- a) Vzájomné väzby účastníkov výsluchu, teda
 - pôsobenie vyslúchajúceho na vyslúchanú osobu,
 - pôsobenie vyslúchaného na vyslúchajúceho,
 - vzájomný vzťah vyslúchajúceho a vyslúchaného.
- b) Pôsobenie samotnej situácie.
- c) Pôsobenie informácie o ciele a priebehu výsluchu.

Príprava na výsluch :

- analýza materiálov,
- analýza osobnosti vypočúvaného,
- stanovenie času a miesta výsluchu,
- predvolanie, prípadne predvedenie na výsluch,
- organizačné a materiálne zabezpečenie výsluchu,
- spracovanie plánu výsluchu.

Úvodné štádium výsluchu obvineného :

- zistenie totožnosti obvineného,
- zistenie rodinných, majetkových a zárobkových pomerov
- zistenie prechádzajúcich trestov
- poučenie obvineného a jeho oboznámenie so skutkom a s právnou kvalifikáciou,
- zistenie či obvinený porozumel poučeniu, či bude vo veci vypovedať alebo využije svoje právo odoprieť vypovedať a či pochopil predmet výsluchu,
- zistenie, či obvinený nie je nositeľom utajovanej skutočnosti, ktorá by sa vzťahovala k predmetu výsluchu.

Výsluch sa člení na tri etapy

- úvodné štádium,
- monológ a
- dialóg.

Štádium súvislého opisu (monológ) spočíva v tom, že obvinený má možnosť voľne vypovedať o tom, čo sám považuje za dôležité, čo vnímal a čo sa prípadne dozvedel od iných osôb.

Štádium otázok a odpovedí (dialóg) slúži na doplnenie výpovede alebo na objasnenie neúplností, nejasností alebo rozporov.

Zakázané sú sugestívne otázky a otázky kapciózne.

Svedok

je fyzická osoba rozdielna od obvineného, ktorá bol predvolaná orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom, aby vypovedala o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie, ktoré sama vnímala svojimi zmyslami a ktoré sú dôležité pre rozhodnutie v trestnej veci.

Typológia svedkov:

- čestný a spolupracujúci svedok,
- mlčiaci svedok,
- nič nevidiaci alebo nezaujímajúci sa svedok,
- neochotný svedok,
- podozrievavý svedok,
- nepriateľský svedok,
- lživý svedok,
- bojzlivý a ostýchavý svedok,
- zhovorčivý svedok,
- chvastavý svedok.

Štátom uložená povinnosť mlčanlivosti – napr.

- § 15 ods. 2 a 3 zákona č. 38/1993 Z.z.
o organizácii Ústavného súdu SR a o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov,
- § 26 ods. 3 zákona č. 154/2001 Z.z.
o prokurátoroch a právnych čakatel'och prokuratúry,
- § 13 zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch,
- § 8 zákona č. 308/1991 Zb. o slobode náboženskej viery a postavení cirkví a náboženských spoločností,
- § 23 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z.
o advokácii.

Zákaz výsluchu bol zákonom č. 403/2004 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze rozšírený aj o povinnosť mlčanlivosti uloženú podľa medzinárodnej zmluvy – pozri § 129 ods. 2 TP.

Spôsoby chránenia svedka :

- **Utajený svedok** – podľa § 136 ods. 1,2 alebo 5 Trestného poriadku.
- **Ohrozený a chránený svedok** – zákon č. 256/1998 Z.z.
- **Informovaný svedok** – ktorému sa poskytujú informácie o prepustení obvineného z väzby alebo trestu odňatia slobody podľa § 139 ods. 1 a 2 Trestného poriadku.

Konfrontácia

je osobitnou formou výsluchu. Ide v podstate o súčasný výsluch dvoch osôb, ktoré už boli vypočuté a v ktorých výpovediach sú závažné rozpory.

Taktické zásady konfrontácie:

- Iniciatíva konfrontovaných osôb.
- Pozorovanie konfrontovaných osôb.
- Zásada ostražitosti.
- Aktívne vedenie konfrontácie vyšetrovateľom.

Rekognícia

Špecifická forma výsluchu, ktorej zmyslom je, aby poznávajúca osoba znovu poznala konkrétnu osobu alebo vec. Poznávajúca osoba tak robí na základe skutočností, ktoré sama bezprostredne vnímala svojimi zmyslami.

Objektmi rekognície môžu byť osoby aj veci, pričom je ňou možno identifikovať všetky objekty materiálneho sveta, pokiaľ je človek schopný ich zmyslovo vnímať, uchovať v pamäti, vybaviť si ich a porovnať svoju predstavu s objektmi, ktoré vníma pri rekognícii.

Pri rekognícii je potrebné dbať na tieto okolnosti:

- Poznávajúca osoba musí najskôr osobu alebo vec, ktorej totožnosť má byť zistená, popísať.
- Poznávajúca osoba a poznávaná osoba sa nesmú pred rekogníciou stretnúť.
- Poznávajúca osoba by sa nemala stretnúť ani s figurantmi.
- Poznávaná osoba by si mala sama vybrať miesto medzi figurantmi.

Rekognícia sa nedá opakovať.

Ak bola vykonaná rekognícia podľa fotografií, nie je vylúčená rekognícia „in natura“, ale dôkazná hodnota jej výsledkov je problematická.

Odborná a znalecká činnosť :

- **Odborné vyjadrenie mimo znaleckú činnosť (v jednoduchých prípadoch písomné potvrdenie).**
- **Znalecká činnosť vykonávaná znalcom alebo znaleckou organizáciou.**
- **Posudok znaleckého ústavu.**

**Zákon č. 382/2004 Z.z. o znalcoch,
tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene
a doplnení niektorých zákonov.**

**Vyhláška Ministerstva spravodlivosti SR
č. 490/2004 Z.z., ktorou sa vykonáva
zákon č. 382/2004 Z.z.**

**Vyhláška Ministerstva spravodlivosti SR
č. 491/2004 Z.z. o odmenách, náhradách
výdavkov a náhradách za stratu času
pre znalcov, tlmočníkov a prekladateľov.**

Znalec

**je osoba rozdielna od procesných strán
a orgánov činných v trestnom konaní,
so špeciálnymi odbornými znalosťami
v určitom odbore ľudskej činnosti,
ktorú orgán činný v trestnom konaní
priberá na objasnenie dôležitých
skutočností, ktoré vyžadujú odborné
posúdenie, pokiaľ pre zložitosť
posudzovanej otázky nepostačuje
vyžiadanie odborného vyjadrenia.**

Znalecký ústav

ako právnická osoba je špecializované vedecké a odborné pracovisko, ktoré plní funkciu rezortného a metodického centra v oblasti znaleckej činnosti zapísanej v zozname. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd ho priberie vo výnimočných alebo obzvlášť závažných prípadoch vyžadujúcich osobitné vedecké posúdenie, alebo na preskúmanie posudku znalca.

§ 146 Trestného poriadku

Pochybnosti o správnosti ZP sa môžu opierať napr. o

- nevierohodnosť posudku,
- jeho vnútornú rozpornosť,
- nedostatky v odôvodnení, najmä ak záver logicky nevyplýva z predpokladov
- použitie nevedeckých metód,
- diametrálny rozpor so znaleckým posudkom o tej istej otázke podanom v inom konaní.

Nejasný znalecký posudok - najmä vtedy, ak jeho záver alebo odôvodnenie sú neurčité, teda nie je z nich zrejmé stanovisko znalca k položeným otázkam.

Neúplný znalecký posudok – ak neobsahuje odpovede na položené otázky.

Listina

je materiálny nositeľ informácií (napr. papier, pergamen, textília, drevo, kameň apod.), na ktorom je zachytený text, ktorý má význam pre trestnú vec. Môže to byť listina súkromná (napr. list) aj verejná (napr. občiansky preukaz, pas, vysvedčenie apod.).

Listina je dôležitá pre trestné konanie svojim obsahom.

Vecné dôkazy

sú predmety, ktorými alebo na ktorých bol spáchaný trestný čin, ktoré dokazujú alebo vyvracajú dokazovanú skutočnosť.

Vecnými dôkazmi sú aj zvukové, obrazové a obrazovo-zvukové záznamy.

Vecné dôkazy sú charakterizované

- svojou vecnosťou (materiálnosťou),
- svojim priamym alebo nepriamym vzťahom k dokazovanej skutočnosti,
- existenciou znakov uvedených v zákone,
- skutočnosťou, že dôkazný význam nadobúdajú rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktorý ich takto procesným spôsobom „spojí“ s trestnou vecou.

Obhliadka

je dôkazný prostriedok, ktorým sa na základe priameho pozorovania zisťuje, skúma, hodnotí a dokumentuje materiálna situácia alebo stav objektov, majúcich vzťah k vyšetrovanej udalosti za účelom jej poznania, zaistenia stôp a iných vecných a listinných dôkazov, ako aj ďalších skutočností dôležitých pre trestné konanie.

Základné zásady obhliadky miesta činu :

- Riadenie obhliadky jediným vedúcim.
- Neodkladnosť obhliadky miesta činu.
- Neopakovateľnosť obhliadky miesta činu.

Etapy obhliadky miesta činu :

- Úvodná,
- statická,
- dynamická.

Rekonštrukcia

je kriminalistická metóda, ktorá spočíva v obnovení kriminalisticky významných objektov a situácií alebo ich podstatných znakov podľa pôvodných častí objektov, ich opisov a snímok alebo podľa údajov zistených v procese kriminalistického objasňovania.

Základné druhy rekonštrukcie :

- rekonštrukcia kriminalisticky významných miest (situačná rekonštrukcia),
- rekonštrukcia kriminalisticky relevantných predmetov (predmetová rekonštrukcia),
- rekonštrukcia kriminalisticky relevantných znakov človeka (portrétna rekonštrukcia),
- rekonštrukcia kriminalisticky relevantnej udalosti (niekedy označovaná ako rekonštrukcia trestného činu).

Cieľom rekonštrukcie je vytvorenie modelu rekonštruovaného objektu alebo deja. Podstatou rekonštrukcie je obnovovanie.

Taktické postupy rekonštrukcie :

- 1. Výber obmedzeného počtu účastníkov.**
- 2. Dodržanie zhodných podmienok.**
- 3. Zaistenie nutnosti voľného konania a iniciatívy osoby, na základe ktorej výpovede a s ktorej pomocou sa rekonštrukcia trestného činu vykonáva.**
- 4. Dôkladná inštruktáž figuranta.**

R 49/1968-III : Pri vykonávaní rekonštrukcie nesmie byť obvinený usmerňovaný orgánmi činnými v trestnom konaní ohľadne jeho správania pri čine, ktorý v priebehu rekonštrukcie znázorňuje alebo popisuje.

Vyšetrovací pokus

je kriminalistická metóda, ktorá spočíva v skúmaní kriminalisticky relevantnej udalosti v umelo vytvorených alebo objektívne existujúcich a systematicky menených podmienkach s cieľom preverenia existujúcich alebo získania nových kriminalisticky relevantných informácií.

Ciele vyšetrovacieho pokusu :

- preverka a hodnotenie existujúcich dôkazov,
- získanie nových dôkazov,
- preverka vyšetrovacích verzií.

Druhy (typy) vyšetrovacieho pokusu :

- 1) Senzorické pokusy,
- 2) problémové /situačné, motorické) pokusy zamerané na
 - a) možnosť vykonania nejakého činu,
 - b) existenciu nejakého javu, skutočnosti,
 - c) mechanizmus vyšetrovanej udalosti a mechanizmus vytvorenia stôp.

Podstatou vyšetrovacieho pokusu je pokusná činnosť zameraná nie na rekonštruovanie nejakého faktu podľa informácií vo veci zistených, ale na zistenie jeho existencie alebo neexistencie.

Taktické postupy vyšetrovacieho pokusu :

- a) výber účastníkov vyšetrovacieho pokusu,**
- b) zhodnosť podmienok vykonania vyšetrovacieho pokusu s podmienkami pôvodne skúmanej udalosti,**
- c) opakovanie pokusov v rovnakých podmienkach,**
- d) vykonávania pokusov vo vedome zmenených podmienkach,**
- e) vykonanie pokusov v niekoľkých etapách.**

R 42/1968-II: Zistenie výhľadových pomerov na vozovke je spravidla možné vykonať len vyšetrovacím pokusom. V takom prípade nemožno uložiť znalcovi, aby takéto zistenie vykonal sám.

R 34/1990-I: Ak sa koná vyšetrovací pokus za účasti obvineného prípadne svedka, je potrebné ich pred začatím poučiť v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku o výsluchu týchto osôb.

Previerka výpovede na mieste činu

spočíva v tom, že už vypočutá osoba ukáže miesto a objekty, ktoré majú vzťah k objasňovanej udalosti a súčasne názorne demonštruje svoje konanie na tomto mieste alebo konanie iných osôb. Subjekt objasňovania pritom porovnáva získané informácie so situáciou na mieste činu.

V podstate ide o špecifickú kombináciu výsluchu a obhliadky miesta činu.

Pri previerke výpovede na mieste činu nie je spravidla potrebné rekonštruovať situáciu a udalosti objasňovanej udalosti a nie je ani vykonávaná pokusná činnosť. Jej podstatou je porovnávanie výpovede so situáciou na mieste činu.

K uvedeným procesným úkonom majú byť zásadne pribraté len také osoby, ktorých účasť je nevyhnutná :

- policajt,
- prokurátor - § 230 ods. 2 písm. c) TP,
- obhajca - § 213 ods. 2 TP,
- znalec - § 157 ods. 3 TP,
- figuranti - § 30 ods. 3,
- ďalšie pomocné osoby, najmä kriminalistický technik, zapisovateľ, obsluha pomocných zariadení (napr. osvetlenia), príslušníci polície – dopravnej aj poriadkovej, príslušníci ZVJS,
- odborný konzultant - § 151 ods. 1 TP .

Príprava na vyšetrovací úkon sa skladá z dvoch etáp :

- do odchodu na miesto vykonania vyšetrovacieho úkonu,
- po príchode na miesto vykonania vyšetrovacieho úkonu.

Prvá etapa:

- a) určenie cieľa úkonu a jeho konkrétne vymedzenie,**
- b) určenie konkrétneho spôsobu a podmienok vykonania úkonu,**
- c) určenie miesta a času vykonania úkonu,**
- d) určenie okruhu účastníkov, zaistenie ich účasti,**
- e) materiálne a technicky zabezpečenie,**
- f) spracovanie plánu úkonu.**

Druhá etapa :

- a) uzatvorenie miesta vykonania úkonu,**
- b) zistenie zmien a situácie na mieste plánovaného úkonu (prípadne vykonanie opatrení na rekonštrukciu miesta činu),**
- c) dokumentovanie situácie na mieste pokusu,**
- d) určenie spôsobu a prostriedkov dokumentácie,**
- e) preverenie funkčnosti dokumentačných prostriedkov,**
- f) vykonanie predbežných konzultácií s pribratými odborníkmi,**
- g) určenie spôsobu komunikácie medzi riadiacim orgánom a účastníkmi úkonu,**
- h) vykonanie inštrukáže účastníkov vyšetrovacieho pokusu.**

Zápisnica :

- a) úvodná časť,**
- b) popisná časť,**
- c) záverečná časť.**

K zápisnici sa pripojujú doplňujúce dokumentačné prostriedky. Ide o

- fotodokumentáciu,**
- plánok príp. schému miesta vykonania vyšetrovacieho pokusu,**
- zvukový, obrazový alebo obrazovo-zvukový záznam.**

Ďakujem za pozornosť.